

Č. 595.

Zabírání bytů: * Ustanovení § 8 č. 9 b) zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. neposkytuje majiteli bytu právního nároku na ponechání místností pro dvě služebné osoby.

(Nález ze dne 25. listopadu 1920 č. 11.221.)

Věc: V. G. Neumark v Brně (adv. Dr. Karel Šauer z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Brně o zabránění a přikázání obytných místností.

Výrok: Naříkaná rozhodnutí zrušují se pro vady řízení.

Důvody: Výměrem společného bytového úřadu v Brně ze dne 7. července 1920 čís. 8140 zabráněno stěžovateli na základě § 8, bod 9 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. z jeho bytu v Brně, Francouzská ul. 1, dva pokoje a výměrem z 2. srpna 1920 č. 8104 přiděleny s nevyhnutelně nutným příslušenstvím inspektorů státních drah Ř.

O stížnosti podané do těchto výměrů nejvyšší správní soud uvážil takto:

Je zjištěno a stěžovatelem samým doznáno, že byt jeho má 6 obytných místností a že v něm bydlí stěžovatel, jeho manželka, dvě nedospělé děti, vychovatelka a dvě služebné. Podle § 8, bod 9 ve spojení s § 5 cit. zák. je pro stanovení nezabratelného počtu místností obytných rozhodným počet členů domácnosti. Dle téhož § 5, odst. 3 osoby služebné se k členům domácnosti nepočítají. Stížnost namítá sice, že není v bytě zvláštní místnosti pro přespávání služebných a že musí tedy ponechán býti pro ně zvláště jeden pokoj; než zákon v § 8, bod 9, lit. b) stanoví pro tento případ pouze, že může při nedostatku zvláštních místností pro přespávání služebných býti vždy dvěma služebným stejného pohlaví ponechána jedna místnost, aniž by však straně poskytoval na ponechání její právní nárok; nelze proto spatřovati nezákonného porušení práv stěžovatelových v tom, že žalovaný úřad mu pro jeho dvě služebné zvláštní místnosti neponechal. K námitce, že přibude do domácnosti stěžovatelovy další člen, totiž druhá vychovatelka jeho dětí, nebylo lze přihlížeti již proto, že tato okolnost v předchozím řízení administrativním nebyla uváděna.

Možno tedy pro přípustný rozsah bytu bráti zřetel toliko na stěžovatele, jeho manželku, dvě nedospělé děti a jednu vychovatelku; ježto dvě nedospělé děti čítají se dle § 5/2 za jednu osobu dospělou a domácnost stěžovatelova má tedy 4 dospělé osoby, které ve smyslu § 5, odst. 1, bod 3 mají nárok na 4 obytné místnosti, které stěžovateli vskutku také ponechány, nelze po této stránce zabírací nález shledávati nezákonným.

Stěžovatel namítá však dále, že mu nebyla ponechána ve smyslu § 8, posl. odst. místnost pro uložení nábytku a zařízení ze zabraných pokojů. Tato námitka je sice uplatňována teprve ve stížnosti, přes to však nejvyšší správní soud uznal za nutno k ní přihlídnouti, poněvadž je ze spisů patrné, že se stěžovatelem jednání podle § 11 zákona tak podrobně, jak předepsáno, konáno nebylo, zejména při jednání tom proti předpisu § 11

nebyly mu označeny místnosti, které úřad hodlá zabrat, takže stěžovatel nemohl vědět, ani které ani zejména kolik místností úřad chce zabrat, a nebyla mu tudíž tímto nedostatečným řízením poskytnuta náležitá možnost, aby již v administrativním řízení uplatňoval námitku, že nebylo mu ve smyslu § 8, posl. odst. ponecháno místnosti, kam by uložil nábytek a zařízení z oněch místností, které mu případně budou zabrány.

Pro tuto vadu byla naříkaná rozhodnutí dle § 6, odst. 2 zák. o správním soudě zrušiti.

Č. 596.

Zabírání bytů: * Jest nezákonné uložení majetníku bytu za povinnost, aby dovolil spolužívání kuchyně jako příslušenství bytu po rozumu § 10 zák. z r. 1919.

(Nález ze dne 25. listopadu 1920 č. 11.338¹⁾.)

Věc: Mořic Filipek v Brně (adv. Dr. Hugo Weil z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Brně o zabránění pokoje.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud jím stěžovateli bylo uloženo dovoliti spolužívání kuchyně a pokud lhůta k odevzdání zabrané místnosti byla stanovena do 20. srpna 1920, zrušuje se pro nezákonnost; jinak zamítá se stížnost pro bezdůvodnost.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zabral společný bytový úřad v Brně podle § 8, čís. 9 zák. o zabír. bytů z třípokojového bytu stěžovatelova jednu obytnou místnost a stanovil pro budoucího uživatele zabraného pokoje právo na spolužívání bytové kuchyně. Lhůta k odevzdání zabrané místnosti byla stanovena do 28. srpna 1920.

O stížnosti čelící proti tomuto rozhodnutí uvážil nejvyšší správní soud toto:

Není sporu o tom, že zábor týká se části stěžovatelova bytu a že stížnost obrací se proti rozhodnutí vyslovujícímu zábor. Při tomto stavu věci jest bez procesuálního významu, že naříkané rozhodnutí bylo následkem přepsání vyhotoveno na jméno Mořic Filipek místo na jméno Mořic Filepek.

Stěžovatel v administrativním řízení tvrdil, že jeden ze svých pokojů již roku 1919 dal v podnájem. Podle předpisu § 5 byt. zákona nepočítají se podnájemníci k členům domácnosti a nelze je bráti v úvahu, když jde o stanovení počtu přespočetných místností, jež podléhají záboru dle § 8, čís. 9 byt. zákona. Naříkané rozhodnutí, jež citací § 8, čís. 9 dalo dostatečně výraz svému stanovisku ve sporné záležitosti, není tedy v rozporu se zákonem, když jeden ze tří pokojů, z nichž se skládá byt stěžovatelův, pokládá za přespočetný ve smyslu § 8, čís. 9 leg. cit. přes to, že v bytě bydlí stěžovatel a podnájemník, tedy dvě dospělé osoby.

V nesouhlasu se zákonem je však naříkané rozhodnutí v jiných směrech.

¹⁾ Stejně další judikatura, na př. nález ze dne 9. prosince 1920 č. 12001.